Homília pri sviatku sv. Carla Acutisa, Darovanie krvi
Spišská Kapitula, Katedrála sv. Martina, 12.10.2026

Milí bratia a sestry, milí darcovia krvi! Dnes ráno sa na Spišskej Kapitule stretávajú dve pozvania. Jedno nás privádza sem, do katedrály, k oltáru. Druhé vedie do nášho seminára, kde môžete darovať krv. Na prvý pohľad sú to dve odlišné miesta. Spája ich však jedno slovo: **darovať.** Tu prijímame Krista, ktorý sa nám daruje. A odtiaľto môžeme odísť s túžbou darovať niečo zo seba. Sprevádza nás pri tom svätý Carlo Acutis. Dnes uplynie dvadsať rokov od jeho smrti. Mal iba pätnásť rokov, keď zomrel na akútnu leukémiu. Preto sme jeho spomienku spojili s Carlovou kvapkou krvi. Chceme, aby sa toto stretnutie každý rok stávalo príležitosťou premeniť úctu k svätému na konkrétnu pomoc živému človeku. Carlo nám dnes môže položiť tri jednoduché otázky.

Prvá: Na čo si pripojený? Túto otázku poznáme. Keď nám prestane fungovať internet, hneď zisťujeme, čo sa stalo. Máme signál? Funguje pripojenie? Bez neho zrazu mnohé veci nejdú. Carlo rozumel svetu počítačov. Rád sa hral, zaujímal sa o programovanie a svoje schopnosti využíval na šírenie viery. Bol chlapcom svojej doby. A práve uprostred tohto sveta si našiel čas na svätú omšu, adoráciu a modlitbu. Vedome vytváral priestor pre Ježiša. Eucharistiu nazýval svojou „diaľnicou do neba“. Vedel, kam chce smerovať, a vedel aj to, odkiaľ čerpať silu. Aj my potrebujeme premýšľať: Čo ma vnútorne živí? Z čoho čerpám, keď som unavený? Komu dovolím, aby formoval moje srdce? Denne prijímame množstvo správ, obrazov a názorov. Koľko priestoru medzi nimi dostane Boh? Carlo nás pozýva k veľmi konkrétnemu kroku: nájdi si každý deň chvíľu pre Krista. Otvor evanjelium. Zastav sa v kostole. Povedz mu vlastnými slovami, čo prežívaš. Vzťah rastie tým, že mu venujeme čas. A ovocie tohto vzťahu postupne uvidia aj ľudia okolo nás. Človek, ktorý sa necháva milovať Kristom, sa učí pozornejšie milovať druhých.

Druhá otázka: Koho si dnes všimneš? V životopise Carla ma oslovuje jeden nenápadný detail. Keď chodieval do školy, naučil sa mená ľudí, ktorých cestou stretával pri práci. Chcel ich osobne pozdraviť. Predstavme si to. Mladý chlapec, ktorý má svoje záujmy, kamarátov a povinnosti, si všimne človeka, okolo ktorého iní prejdú. Zapamätá si jeho meno. Pozdraví ho. Dáva mu tým najavo: Vidím ťa. Patríš do môjho sveta. Takto blízko môže byť svätosť nášmu každodennému životu. Niekedy vieme, čo zverejnil človek na druhom konci sveta, a nevieme, čo trápi človeka pri našom stole. Preto sa môžeme od Carla učiť zdvihnúť oči a vnímať tvár pred sebou. V rodine, v škole, na pracovisku, vo farnosti. Vy, milí darcovia, dnes myslíte dokonca na človeka, ktorého tvár možno nikdy neuvidíte. Neviete, ako sa volá, kde býva ani aký má životný príbeh. A predsa ste sa rozhodli pomôcť mu.

To je krásna veľkodušnosť. Urobiť dobro bez istoty, že sa nám niekto osobne poďakuje. Venovať svoj čas a darovať krv, pretože ju niekto potrebuje. Za každým odberom si

môžeme predstaviť konkrétneho človeka. Niekoho, na koho doma čaká rodina. Niekoho, kto má ešte svoje plány. Niekoho, kto sa bojí a dúfa v pomoc. Dnes sa môžete stať súčasťou jeho nádeje.

Tretia otázka: Čo zo seba daruješ? Pri svätej omši počúvame Kristove slová: „Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás.“ Zastavme sa pri tých dvoch slovách: **za vás.** Ježišov život je životom darovaným za nás. Pri oltári prijímame jeho lásku a učíme sa dávať svojmu životu podobný smer. Žiť tak, aby z nášho života mali dobro aj druhí. Dnes dostávajú slová „za vás“ veľmi konkrétnu podobu. Niekto si vyhradil čas, prišiel do seminára a ponúkne vlastnú krv. Možno je medzi nami aj prvodarca. Možno cíti neistotu. O to viac si vážim, že prišiel a je ochotný urobiť tento krok. A sú tu aj ľudia, ktorí krv darovať nemôžu. Aj vy máte miesto v tomto diele lásky. Môžete niekoho povzbudiť, sprevádzať chorého, pomôcť s organizáciou alebo sa modliť za darcov i za tých, ktorí krv prijmú. Každý z nás má niečo, čím môže poslúžiť.

Carlo mal pätnásť rokov. Jeho život bol krátky, ale dobro, ktoré vykonal, dodnes oslovuje ľudí. To je povzbudenie aj pre nás: na lásku nemusíme čakať, kým budeme mať viac času, lepšie podmienky alebo všetky problémy vyriešené. Už dnes môžeme niekomu pomôcť.

Milí bratia a sestry, želám si, aby sa Carlova kvapka krvi stala každoročnou tradíciou našej diecézy. Aby sa s ňou každý rok spájalo nové rozhodnutie: aj ja chcem prispieť k tomu, aby niekto mohol žiť. Ďakujem darcom, zdravotníkom, organizátorom a všetkým, ktorí toto podujatie nesiete svojou službou. V jubilejnom roku našej diecézy je aj toto krásny spôsob, ako vyjadriť vďačnosť za vieru, ktorú sme dostali: nechať ju prinášať ovocie lásky. Odnesme si dnes tri jednoduché pozvania: **Nájdi si čas na Krista. Všimni si človeka. Daruj niečo zo seba.**

Svätý Carlo, prihováraj sa za nás, aby sme tak ako ty mali radi Ježiša a aby túto lásku pocítili aj ľudia, ktorých nám posiela do cesty. Amen.